mata õnnetuse läbi ära wõis kaduda, enne kui suurem warandus nende käte sai. Nüüd, kus nemad isanda wihastamisest nägid, kuida ta oma kulul raha üksi wälja tahtis wõtta, korteri ja toido eest neile kõik lubas kätte tasuda, ja pealegi weel enne suurema osa jagamist igameehe lepituse hinda äramaksta, nüüd — läks meeste süda julgeks ja rõemsaks. Enne kui nemad poole tunni wanemaks saanud, näitis nende sõbrus paljo palawam ja kindlam kui enne tülitsemist oli olnud. Ja kui Hans kartlikul keelel seltsimeestele tunnistanud, kuida temal omast nõuust tarwitut lepituse hinda ei pidand olema, ja sellepärast Tallinna tahtis minna, kus temal tuhat rubla ühe ustawa kaupmeehe käes intressi peal ütles olewad. Seäl ütles kubjas:

„Mikspärast tühja aeawiitmist tahate ettewõta? Wana Willem räägib igaühele tõt, olgo saks ehk talopoeg; Willem neid ei karda; tema kukur on raskem, kuida kadunt wana herra ütles. Teil ei ole kopikat lepituse hinda tarwis, mina maksan teie eest wälja, mis wana Willemil pisoke asi on.“

Hans tõrkus paludes tük aega wasto, kippus enneminе Tallinna minema ja omast rahast niipaljo kui tarwis wälja wõta. — Aga kubjas ei annud järele, waid palus seda pisokest laeno lühikese aea peale sõbruse tähäks wasto wõta.

Isand ütles: „Meie ettetallitamised on nüüd kõik hästi korral, sellepärast ei taha meie enam pikemalt aega wiita, waid neljapääwal nädala pärast

rahahaugo ülesse wõta. Kolme ehk nelja pääwaga loodan wiimsed tööd lõpetada. Ülehomme lähän Paide, kust Apteeki herra käest suitsetamise rohtusi, ja paar loodi elawat hõbedat ostan, mis ükki meil weel puudub.“

Mis need maksawad? küsis mõlder.

„Pisoke asi!“ — kostis isand — „Kõik koko arwates wõib **12** ehk **15** rubla hõbedat mäksta. Seda tasun omast taskust, olgo se rõemo eest, mis tallitamine mulle saadab.“

Ei se lähä korda, armas isand! hüüdsid meehed ühest suust: meie tahame heäl meelel kõik rahakulud enda peale wõta, ja ei taha teie poolt muud abi, kui tarkust.“

Mõnda üteldes andsid aidamees, kubjas ja mõlder igaüks wiis rubla hõbedat suitsetamise rohtude tarwis isandalle; siis täideti puntsi klaasid uueste täis ja westeti magusat jutu. Tark isand, kes täna õhtul wäga lustiline näitas, jutustas seda kentsakat lugu, mis nüüd tuleb.

„Lõune pool Arjo-maal elas kahekümne wie aasta eest üks elatanud wanarauk, keda rahwas mitmes kihelkonnas tundis ja Wioli Tõnuks kutsus. Tema oli noorel põlwel wäga osaw ja kuulus wioli mängija olnud, kes kuskil pidude peal ei puudunud, ja keda kui lapse-arsti ühest kohast teisi weeti. Ega wõinud sel aeal kuskil pulme, talgud ehk muid lustipidusi olla, kus Tõno kena pilli heäl rahwal jalge kõpsates ei kergitanud. Mis wana Wioli Tõno